

Nguyệt Khuyết Hoa Tàn

Bao giờ tôi hết yêu Đà Lạt?
Tôi hỏi lòng tôi sáng lại chiều
Tôi hỏi lòng tôi như vậy mãi
Bao giờ Đà Lạt cạn tình yêu?

Bao giờ tôi đứng đây nhìn núi
Không thấy lòng tôi lạnh bất ngờ?
Ôi núi Lạc Dương rừng Vạn Kiếp
Đường Bà Trưng trắng những trưa mưa!

Bao giờ tôi ngó hàng dây điện
Không nhớ Đa Nhim nữa hỡi Trời?
Một nước hồ xanh không bến bãi
Ngàn con chim én vẫn ra khơi!

Bao giờ tôi sẽ quên xe lửa
Đường giữa rừng cửa cửa nát lòng?
Dừng mỗi sân ga là khói tỏa
Chạy rồi khói mướt cỏ như nhung!

Bao giờ chắc chẳng bao giờ hết
Hoa Vạn Thành ơi những nhánh hoa
Ngát ngát hương bay về Trại Mát
Thơm lừng từng bước bước chân xa...

Bao giờ quên lãng ngày xưa nhỉ
Nghĩ tới tương lai sẽ thế nào?
Nhớ những rừng thông người phá nát
Tự nhiên nước mắt của tôi trào!

Tôi khóc dễ dàng như đứa bé
Thèm Cha thèm Mẹ cái mùi thương
Ở xa thì hóa ra mùi nhớ
Đau lắm Tân Thanh khúc Đoạn Trường!

Kể cả thất thanh và thất lạc!
Nỗi lòng Đà Lạt của tôi xưa!
Con gà đứng gáy trên đầu tháp
ngôi Thánh Đường mưa trắng xóa mưa...

Xưa, Hàn Mạc Tử đau Phan Thiết (*)

Nay, chỉ tôi buồn Đà Lạt thôi?
Đà Lạt hỡi ơi Đà Lạt nhớ
Muôn hoa hồng tía nở rồi rơi?

*Tôi gọi thầm tên một người yêu
Tôi đi âm thầm trong trời chiều
Tuổi tôi vừa đủ vàng trăng khuyết
Nguyệt khuyết, hoa tàn...thôi! Bấy nhiêu!*

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Hàn Mạc Tử:
Phan Thiết Trời ơi là Phan Thiết
Nơi mà ta sâu muộn ngất ngư!